

COMISIA EUROPEANĂ

26.7.2012
COM(2012) 415 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

**Posibile avantaje și dezavantaje ale unei limitări la două categorii de arme de foc
(interzise sau autorizate) în vederea unei mai bune funcționări a pieței interne pentru
produsele în cauză prin intermediul unei simplificări eventuale**

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

Posibile avantaje și dezavantaje ale unei limitări la două categorii de arme de foc (interzise sau autorizate) în vederea unei mai bune funcționări a pieței interne pentru produsele în cauză prin intermediul unei simplificări eventuale

Prezentul raport este întocmit în vederea respectării unei cerințe prevăzute de Directiva 91/477/CEE a Consiliului privind controlul achiziționării și deținerii de arme, astfel cum a fost modificată de Directiva 2008/51/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008.

1. DIRECTIVA 91/477/CEE ȘI CHESTIUNEA CLASIFICĂRII ARMELOR DE FOC

1.1. Directiva 91/477/CEE constituia inițial o măsură de însoțire în vederea realizării pieței interne. În schimbul unor facilități de circulație a armelor de foc dintr-un stat membru în altul, aceasta integra în dreptul european garanții de securitate adaptate acestui tip de produse.

1.2. Directiva în cauză are două anexe; prima dintre ele (anexa I) stabilește o clasificare – care este încă în vigoare – a armelor de foc în funcție, în principal, de gradul de pericolozitate. În acest fel, au fost stabilite patru categorii: categoria A cuprinde armele interzise – armele de război, categoria B include armele de foc supuse autorizării – utilizate, în principal, de sportivi de tir și de vânători -, categoria C cuprinde armele care fac obiectul declarării – în principal, arme utilizate de vânători -, și, în cele din urmă, categoria D - alte arme de foc - care se aplică, în principal, unui anumit tip de armă¹.

1.3. Această clasificare stabilește cerințele minime, cum este, de altfel, cazul pentru întregul domeniu de aplicare al directivei. Într-adevăr, în temeiul articolului 3 din Directiva 91/477/CEE², statele membre pot institui restricții mai stricte, suprimând, de exemplu, categoriile C și D, sau incluzând, în mod punctual, o armă sau alta într-o categorie superioară, în funcție de motive politice sau de siguranță sau de tradițiile cinegetice ale acestora.

1.4. Această marjă de manevră lăsată statelor membre decurge din însăși caracterul directivei, care nu vizează o armonizare completă, dar al cărei scop este stabilirea unei baze minime de securitate, fără a aduce atingere acțiunilor posibile ale statelor membre în vederea prevenirii traficului ilegal de arme³.

1.5. Trebuie precizat faptul că directiva nu se aplică achiziționării sau deținerii de arme de către forțele armate, poliție sau serviciile publice, de către colecționarii și organismele de natură culturală și istorică în ceea ce privește armele și recunoscute ca atare de statul membru pe teritoriul căruia sunt stabilite. Această distincție este fundamentală, având în vedere că

¹ Arme de foc cu țeavă lungă lisă, cu tragere foc cu foc

² „Statele membre pot adopta, în cadrul propriilor legislații, măsuri mai stricte decât cele prevăzute în prezenta directivă, sub rezerva drepturilor conferite rezidenților statelor membre prin articolul 12 alineatul (2).”

³ Considerentul 8 din Directiva 91/477/CE prevede că: „directiva nu aduce atingere dreptului statelor membre de a lua măsuri în vederea prevenirii traficului ilegal de arme”.

instituie o diferență între armele considerate „civile” și alte tipuri de echipament folosite de forțele armate sau chiar, uneori, de către crima organizată.

1.6. Această directivă a făcut obiectul unui raport al Comisiei către Parlamentul European și Consiliu din 15 decembrie 2000 privind punerea sa în aplicare⁴. Concluziile acestui raport, care au fost, în general, favorabile și care nu au pus la îndoială clasificarea armelor de foc, astfel cum este stabilită în anexa I, nu au fost contrazise până în prezent.

2. CLASIFICAREA ARMELOR DE FOC ÎN CONTEXTUL ADOPTĂRII DIRECTIVEI 2008/51/CE DIN 21 MAI 2008 DE MODIFICARE A DIRECTIVEI 91/477/CEE ȘI A METODOLOGIEI UTILIZATE ÎN PREZENTUL RAPORT

2.1. În contextul activității colegislatorului, o primă abordare se concentra asupra a două considerente principale: reducerea nomenclaturii armelor de foc (fie interzise, fie supuse autorizării) ar fi mai sigură pentru cetățeanul european și, în același timp, mai simplă pentru operatorii economici.

2.2. Totuși, acest punct de vedere nu era împărtășit de către persoanele care considerau că statele membre ar trebui să păstreze o anumită marjă de manevră în ceea ce privește clasificarea internă a armelor de foc, bineînțeles, cu condiția respectării pragurilor minime stabilite de anexa I. Operatorii economici, la fel ca și utilizatorii obișnuiți ai armelor de foc civile, nu păreau convinși de avantajele care ar putea fi aduse de o astfel de simplificare.

2.3. Aceste opinii au fost rezumate în considerentul 18 din Directiva 2008/51/CE care stabilește că *„Mai multe state membre au simplificat modul de clasificare a armelor de foc, trecând de la patru categorii[...] la două. Statele membre ar trebui să se alinieze acestei clasificări simplificate, cu toate că statele membre care utilizează un sistem de clasificare a armelor de foc în mai multe categorii pot, în conformitate cu principiul subsidiarității, să păstreze sistemul existent de clasificare.”*

2.4. Prin urmare, obiectivul prezentului raport este de a reexamina problema nomenclaturii armelor de foc ținând cont, în special, de mai buna funcționare a pieței interne și din perspectiva *„raportului asupra rezultatelor aplicării Directivei, însoțită, după caz, de propuneri”* pe care Comisia va trebui să-l prezinte Parlamentului European și Consiliului până cel târziu la 28 iulie 2015, astfel cum s-a stabilit, de asemenea, în directivă.

2.5. În acest scop, serviciile Comisiei au adoptat o abordare care implică serviciile statelor membre competente în materie de arme de foc (în principal, miniștrii de interne sau ai justiției, în funcție de statele membre) cărora li s-a trimis un chestionar în noiembrie 2011, precum și principalele categorii de utilizatori de arme de foc civile – în special, producători, vânzătorii cu amănuntul, vânzători, sportivi de tir, colecționari – cărora li s-a solicitat, în ocazii repetate, să-și exprime punctul de vedere.

2.6. Întrebările adresate administrațiilor statelor membre aveau un domeniu de aplicare vast și se concentrau asupra următoarelor aspecte:

- (1) importanța economică a sectorului producătorilor și vânzătorilor cu amănuntul de arme de foc

⁴ COM(2000)0837 final.

- (2) numărul vânzătorilor și al sportivilor de tir înregistrați
- (3) numărul posesorilor Pașaportului european pentru arme de foc
- (4) indicații privind evoluția crimelor și delictelor în cursul ultimilor ani
- (5) problemele eventuale privind localizarea armelor de foc
- (6) achiziționarea unei arme de foc supuse autorizării în mod sistematic
- (7) autorizația valabilă pentru o singură armă sau mai multe
- (8) autorizația implicită prin intermediul unei alte autorizații sau licențe
- (9) existența posibilă a unui simplu regim de declarare
- (10) interesul pentru restrângerea obligatorie a categoriilor în legislația europeană
- (11) posibilele consecințe ale unei astfel de restrângeri asupra sectoarelor economice în cauză
- (12) posibilele îmbunătățiri previzibile

În plus, se specifica în mod clar că chestionarul se referea doar la armele vizate de directivă, și anume, armele de vânatoare și pentru tir sportiv, excluzând armele de război.

3. EVALUAREA IMPORTANȚEI ECONOMICE A SECTORULUI ȘI A PRINCIPALILOR UTILIZATORI DE ARME DE FOC, ASTFEL CUM AU FOST INDICAȚII DE CHESTIONAR; INFORMAȚII GENERALE

3.1. Un grup de state membre nu are deloc sau aproape deloc industrii producătoare de arme de foc civile. Acest grup este important deoarece se constituie din mai mult de douăsprezece state membre. Cu toate acestea, chiar dacă producția este redusă sau nesemnificativă, comerțul cu amănuntul poate fi destul de important: de exemplu, în Finlanda există cel puțin 600 de agenți comerciali a căror activitate principală o constituie vânzarea cu amănuntul sau reparațiile, iar în Ungaria există aproximativ 500.

3.2. Un alt grup de țări au o industrie prelucrătoare relativ solidă, de cele mai multe ori tradițională, chiar dacă nivelurile de producție nu sunt foarte ridicate. Acest grup include Slovacia, Republica Cehă, Austria sau Polonia. Aceste state membre au, cu toate acestea, un număr destul de important de agenți comerciali, reparatori sau vânzători cu amănuntul; Polonia, de exemplu, are aproximativ 500 de agenți comerciali, iar Austria 700⁵.

3.3. Statele membre cu cea mai mare populație au, de asemenea, zonele de producție cele mai importante, chiar dacă în mod din ce în ce mai puțin sistematic, datorită declinului industriilor producătoare. Chiar dacă Germania și Italia au încă o producție semnificativă orientată în special spre export⁶, Franța și Regatul Unit și, într-o mai mică măsură, Spania au cunoscut un

⁵ Sursa în ceea ce privește Austria: Asociația europeană pentru comerțul cu arme civile.

⁶ Între 85% și 90% din producția de arme de foc civile germane este astfel exportată către țări terțe sau state membre ale Uniunii (sursă: Asociația producătorilor europeni de arme sportive de foc).

declin important al producției de arme civile. Cu toate acestea, unele dintre aceste țări, cum ar fi Franța⁷, mențin o rețea importantă de armurieri.

3.4. Cel mai mare număr de vânzători și de sportivi de tir este întâlnit în statele membre cu cele mai mari populații. De exemplu, trebuie remarcat faptul că există mai mult de 1 400 000 de vânzători în Franța, aproximativ 850 000 în Italia și mai mult de 1 500 000 în Spania. În mod tradițional, numărul de sportivi de tir este suficient de mic în raport cu cel al vânzătorilor, chiar dacă continuă să fie foarte semnificativ: aproximativ 300 000 în Italia, 213 000 în Franța și 14 600 în Polonia.

3.5. Este interesant de remarcat faptul că anumite state membre cu populații mai reduse (în raport cu media Uniunii) au proporții foarte semnificative de vânzători sau de sportivi de tir. De exemplu, Suedia înregistrează cel puțin 490 000 de vânzători și 96 000 de sportivi de tir, în timp ce Finlanda înregistrează peste 300 000 de vânzători și 35 000 de sportivi de tir. Danemarca are aproximativ 169 000 de vânzători și 120 000 de sportivi de tir.

3.6. Se poate face referire, de asemenea, la numărul de posesori ai Pașaportului european pentru arme de foc⁸ care constituie, bineînțeles, un indicator fiabil (dar care este departe de a fi singurul) al mobilității vânzătorilor și a sportivilor de tir în cadrul Uniunii Europene. Anumite state membre, cum ar fi Austria, au un număr relativ mare de deținători ai acestui document (38 000); acest număr este redus în mod proporțional în alte țări (aproximativ 20 000 de posesori în Italia și 39 378 în Franța).

4. INFORMAȚII PRIVIND EVOLUȚIA INFRAȚIUNILOR LEGATE DE UTILIZAREA ARMELOR DE FOC ȘI TRASABILITATEA ARMELOR DE FOC CIVILE

4.1. Evaluarea evoluției din ultimii ani a numărului de infracțiuni care implică armele de foc pentru vânzătoare sau pentru tir sportiv indică o creștere, în general, nesemnificativă a acestora.. Unele state membre, cum ar fi Grecia, Polonia, Suedia și Portugalia, s-au confruntat cu o creștere ușoară sau nesemnificativă.

4.2. Majoritatea statelor membre, printre care Austria, Ungaria, Bulgaria, Regatul Unit, Finlanda și Spania, consideră că această tendință reflectă o anumită stabilitate în ceea ce privește acest tip de infracțiuni. Alte state membre, cum ar fi Belgia și Irlanda, au înregistrat chiar o scădere a acestui tip de infracțiuni.

4.3. Aceste aspecte pot fi, de asemenea, analizate în ceea ce privește tendințele privind infracțiunile care implică arme de foc care sunt legate, de exemplu, de disponibilitatea armelor – în principal, arme militare – la încheierea conflictelor armate. Cu toate acestea, acest tip de arme nu intră în domeniul de aplicare al directivei, care le clasifică ca fiind

⁷ Conform cifrelor Institutului european al armelor de vânzătoare și sportive, armureria reprezintă activitatea principală a 800 până la 1 000 de puncte comerciale din Franța.

⁸ Pașaportul european pentru arme de foc a fost instituit prin directiva 91/477/CE. „Permisul european pentru arme de foc este un document eliberat, la cerere, de autoritățile statelor membre unei persoane care devine în mod legal deținătoarea și utilizatoarea unei arme de foc” [articolul 1 alineatul (4)]. Acesta permite posesorului său de a călători cu arma sa într-un sistem de autorizare simplificat dintr-un stat membru în altul pentru a exercita o activitate, în general, de vânzătoare sau de tir sportiv. Acesta este foarte apreciat de beneficiarii săi și nu a fost semnalată nicio problemă de securitate privind emiterea sau utilizarea acestuia.

interzise (categoria A din anexa 1), spre deosebire de armele care pot fi achiziționate pentru a fi utilizate în timpul liber sau pentru activități sportive.

4.4. Armele autorizate de directivă prezintă mult mai puține dificultăți de „localizare”, fapt confirmat de răspunsurile la chestionar, care sunt în cea mai mare parte liniștitoare, cel puțin în ceea ce privește circulația legală în cadrul UE; într-adevăr, majoritatea statelor membre consideră că există relativ puține probleme, cel puțin la nivel național, în ceea ce privește localizarea armelor de foc pentru uz civil.

4.5. Cu toate acestea, apar anumite dificultăți în ceea ce privește colectarea și prelucrarea informațiilor referitoare la localizarea unei arme care ar fi putut avea o serie întreagă de proprietari. În special, o cerință esențială pare să fie păstrarea în bună regulă a registrelor de către statele membre – și de către armurieri – și accesul ușor la acestea al grupurilor de lucru competente.

5. SISTEMUL PENTRU ACHIZIȚIONAREA ȘI DEȚINEREA ARMELOR DE FOC PENTRU UZ CIVIL

5.1. Concluzia generală care se desprinde din răspunsurile la chestionar este că achiziționarea și deținerea de arme de foc pentru uz civil sunt supuse autorizării și, în anumite cazuri mai limitate, unui sistem de declarare sau de înregistrare care, în practică, se aseamănă unei autorizații indirecte. Cu toate acestea, cerințele pentru anumite tipuri de arme sau arme cu anumite caracteristici, cum ar fi armele istorice sau cele dezactivate, pot fi mai puțin stricte într-un anumit stat membru.

5.2. Sistemul de autorizare nu înseamnă neapărat că trebuie solicitată o autorizație, în mod sistematic, înaintea achiziționării fiecărei arme. O autorizație poate fi eliberată pentru achiziționarea unui anumit număr de arme identificate cu caracteristicile menționate în autorizația în sine (acesta este cazul în Austria, Polonia și în Luxemburg).

5.3. Autorizația de achiziționare în sine poate fi o autorizație suplimentară sau poate fi condiționată, de exemplu, de activitatea cumpărătorului în calitate de vânzător sau sportiv de tir sau, în anumite cazuri, de o decizie administrativă, care să confirme că cumpărătorul are dreptul de a achiziționa o armă din motive de autoapărare (așa cum este cazul, de exemplu, în Finlanda sau Polonia).

5.4. Sistemul de declarare – categoria C din anexa I la Directiva 91/477/CEE – se aplică unui număr mare de arme de vânătoare, în principal în Franța. În cadrul acestui sistem, cumpărătorul trebuie să prezinte armurierului o copie a documentului de identitate și a autorizației care îi dă dreptul de a face achiziția (un permis de vânătoare valabil, de exemplu); acestea completează apoi o declarație împreună cu armurierul⁹, care este înregistrată și transmisă de către armurier autorităților competente. În cazul în care autoritățile se opun achiziției, acestea solicită cumpărătorului să restituie arma sau îl obligă să o facă prin intermediul autorităților de aplicare a legii.

5.5. În Franța, un anumit număr de arme de vânătoare sunt grupate în cadrul unei noi categorii intermediare între categoriile C și D ale directivei: acestea sunt arme de foc cu țeavă lungă

⁹ Armurierul efectuează o primă verificare a fișierelor privind persoanele care nu au dreptul să dețină o armă de foc.

lisă, cu tragere foc cu foc, care intră sub incidența unui sistem de înregistrare foarte apropiat de sistemul de declarare (copie a documentului de identitate, copie a permisului de vânatoare/de tir la țintă, formular de completat, verificări efectuate de autoritățile polițienești).

5.6. Prin urmare, răspunsurile la chestionar sugerează că nu pare a fi posibil ca armele de foc să intre sub incidența clasificării mai puțin restrictive din categoria D a Directivei, (cu alte cuvinte ca acestea să poată fi achiziționate fără alte formalități, având în vedere că directiva permite acest lucru în cazul armelor de foc cu țeavă lungă lisă, cu tragere foc cu foc). Statele membre care păstrează această posibilitate au introdus cerințe mai stricte (fapt ilustrat de alineatul de mai sus).

5.7. De asemenea, ar trebui subliniat faptul că o clasificare care se aplică în statele membre pentru o armă importată (interdicție, autorizare, declarare, înregistrare) este obligatorie și are întâietate asupra clasificării armelor în țara de achiziție. Cu alte cuvinte, în cazul în care, de exemplu, o armă a fost achiziționată într-un stat membru în cadrul unui sistem de autorizare, dar proprietarul său (chiar dacă deține un Pașaport european pentru arme de foc) intenționează să o ia cu el în alt stat membru care aplică un sistem de interdicție în ceea ce privește acea armă, sistemul de interdicție va avea întâietate, iar arma în cauză nu va putea să părăsească țara sa de origine.

6. STATELE MEMBRE AU OPINII DIFERITE PRIVIND OPORTUNITATEA REDUCERII CATEGORIILOR PERMISE DE DIRECTIVĂ

6.1. Unele state membre, cum ar fi Polonia, Regatul Unit, Irlanda, Danemarca și Letonia și-au manifestat interesul în ceea ce privește reducerea clasificării la nivel european la două categorii, deoarece cred că acest lucru ar constitui o simplificare.

6.2. Alte state membre, pe de altă parte, consideră că libertatea permisă prin clasificarea actuală a directivei ar trebui păstrată. De exemplu, Suedia, Italia, Ungaria și Belgia nu consideră că o modificare a clasificării actuale ar aduce beneficii reale; acestea consideră că orice revizuire ar determina o sarcină suplimentară și poate genera costuri inutile.

6.3. Unele state membre, precum Slovacia, Țările de Jos și România, care au introdus sisteme naționale bazate pe două sau trei categorii, ar prefera, de asemenea, ca statele membre să fie în măsură să folosească categoriile pe care le consideră adecvate în clasificarea actuală.

6.4. În ceea ce privește evaluarea impactului asupra sectoarelor economice în eventualitatea unei astfel de reduceri a categoriilor, majoritatea statelor membre au răspuns că impactul ar fi dificil de evaluat sau că nu va exista probabil niciun impact, deoarece clasificarea în două categorii este deja destul de răspândită. Cu toate acestea, ar trebui subliniat faptul că în principal statele membre care nu fabrică arme de foc consideră că impactul economic al unui număr redus de categorii ar fi de mică importanță în țara lor.

6.5. Pe de altă parte, anumite state membre care nu dețin o industrie prelucrătoare de arme de foc, cum ar fi Italia sau Belgia, consideră că sectorul economic ar avea de suferit. Alte state membre, precum Polonia, consideră că se pot înregistra efecte asupra economiei, dar nu văd niciun motiv pentru a nu reduce numărul de categorii.

6.6. Cu toate acestea, majoritatea statelor membre nu consideră că reducerea clasificării din anexa I la directivă la două categorii de arme de foc ar aduce beneficii clare în ceea ce privește o mai bună funcționare a pieței interne. A fost exprimată chiar o preocupare privind

faptul că un număr redus de categorii ar putea reorienta comerțul legal către comerțul ilegal de arme.

7. ANUMITE SUGESTII, ALTELE DECÂT REDUCEREA NUMĂRULUI DE CATEGORII, AU FOST EFECTUATE CU SCOPUL DE A SIMPLIFICA CIRCULAȚIA ARMELOR DE FOC ÎNTR-UN CONTEXT MAI SIGUR

7.1. Anumite state membre, cum ar fi Germania, Estonia și Polonia, consideră că definirea de norme comune pentru dezactivarea armelor de foc pe baza tehnicilor propuse de grupurile de lucru ad hoc ale *Commission internationale pour les armes à feu portatives* (CIP¹⁰) ar reprezenta un avantaj clar; acest lucru ar putea permite consolidarea siguranței și ar putea facilita schimburile la nivelul UE.

7.2. Alte state membre, cum ar fi Suedia, Țările de Jos, Franța, Luxemburg și Portugalia, sunt de părere că extinderea informatizării datelor deținute de către statele membre ar contribui la corelarea circulației armelor de foc cu proprietarii acestora. Prin urmare, acestea consideră că ar trebui făcut un efort pentru a permite accesul statelor membre la informațiile deținute în registre, facilitând astfel schimbul de informații în cadrul Uniunii Europene, după caz.

7.3. Câteva sugestii sunt mai specifice, cum ar fi propunerea de a dota transportatorii comerciali de arme de foc cu dispozitive GPS, astfel încât poziția lor să poată fi urmărită (Republica Cehă) sau de a crea un cadru mai strict pentru activitățile unei societăți de securitate privată (Bulgaria); altele sunt mai ambițioase, cum ar fi propunerea ca definițiile armelor de foc să fie armonizate în scopul de a facilita o abordare comună la nivelul UE (Țările de Jos).

7.4. Anumite state membre consideră avantajoasă crearea unui formular de transfer standard pentru comerțul cu arme de foc (România). Respectivul document ar înregistra toate informațiile conținute în cererile de autorizare sau în rapoartele privind tranzacțiile comerciale între statele membre.

7.5. Cu toate acestea, un număr semnificativ de state membre consideră că situația actuală este, în mare parte, satisfăcătoare și/sau nu propun nicio măsură specifică. Unele, cum ar fi Italia, sunt de părere că orice modificare luată în considerare ar trebui să țină seama de principiul proporționalității și de faptul dacă există o nevoie reală pentru o inițiativă la nivelul UE.

7.6. În general, observațiile statelor membre se referă, în principal, la aspecte de trasabilitate și la dezactivarea armelor de foc. Acestea constituie două domenii în care Comisia intenționează să intervină, fie prin elaborarea unor orientări comune privind standardele și

¹⁰ *Commission internationale permanente pour l'épreuve des armes à feu portatives* (CIP, Comisa internațională permanentă pentru testarea armelor de foc) este rezultatul unei convenții interguvernamentale între principalele țări europene producătoare de arme de foc (11 țări europene plus Chile, Rusia și Emiratele Arabe Unite) în temeiul căreia acestea convin să recunoască testele privind armele de foc și munițiile desfășurate în „oficiile de încercare a armelor de foc” înainte de a fi introduse pe piață în conformitate cu criterii tehnice definite și actualizate în cadrul CIP. Această recunoaștere ia forma fizică a unui marcaj oficial aplicat pe arma de foc și identifică oficiul de încercare a armelor de foc în care aceasta a fost testată. În anumite oficii de încercare a armelor de foc, acestea sunt, de asemenea, dezactivate prin intermediul unor tehnici și în conformitate cu cerințe care pot varia, fără a fi neapărat recunoscute de la un stat membru la altul.

tehnicele de dezactivare, fie prin garantarea faptului că statele membre își îndeplinesc obligația de a păstra un sistem computerizat de stocare a datelor¹¹, două sarcini care au fost prevăzute în Directiva 2008/51/CE.

8. PRINCIPALELE GRUPURI DE UTILIZATORI VIZATE DE DIRECTIVĂ PAR A FI INTERESATE DE SIMPLIFICĂRI CARE NU IMPLICĂ NEAPĂRAT O REDUCERE A CATEGORIILOR

8.1. Vânătorii (aproximativ șapte milioane de persoane în Uniunea Europeană¹²) par a fi mulțumiți de clasificarea actuală care se bazează pe tradiții de vânatoare și pe preocupări în materie de securitate ale statului lor membru. Acestea acordă o mare importanță recunoașterii și promovării Pașaportului european pentru arme de foc, care le permite să se deplaseze ușor dintr-un stat membru în altul într-un cadru de securitate foarte satisfăcător.

8.2. Sportivii de tir pot, de asemenea, să utilizeze Pașaportul european pentru arme de foc când călătoresc dintr-un stat membru în altul pentru a participa, în majoritatea cazurilor, la concursuri. Într-adevăr, această deplasare pare să fie bine organizată și face obiectul unui sistem strict de autorizare, supravegheat de către federațiile de tir de la nivel local sau național. O reducere a categoriilor obligatorii pe întreg teritoriul UE nu pare a crea nicio simplificare clară în acest domeniu.

8.3. Cu toate că activitățile lor nu intră în domeniul de aplicare a directivei, colecționarii de arme de foc antice și istorice sau de reproduceri ale armelor de foc istorice ar aprecia posibilitatea de a include propriile obiecte de colecție într-un Pașaport european pentru arme de foc, deoarece acest lucru ar facilita circulația acestui tip de produs între statele membre. Alte măsuri care facilitează recunoașterea acestui tip de armă de către statele membre, de exemplu, în timpul transportului acestora dintr-un stat membru în altul, ar fi foarte apreciată de un sector care include furnizori, instituții de cultură, case de licitație și experți autorizați etc.

8.4. Producătorii de arme foc civile ar fi interesați de posibile măsuri de simplificare. În acest sens, este necesară menționarea dorinței de lungă durată a industriei de a beneficia de licențe generale care să acopere toate transferurile de arme de foc din cadrul UE. În locul emiterii unei autorizații de către statele membre pentru fiecare transfer individual, o licență ar acoperi o anumită perioadă de timp și un tip de produs predefinit¹³ și ar fi emisă în favoarea operatorilor care prezintă un anumit număr de garanții recunoscute oficial.

8.5. Atât producătorii, cât și comercianții cu amănuntul pledează pentru simplificarea definițiilor utilizate pentru piesele esențiale ale armelor de foc. Aceste definiții nu coincid pe

¹¹ Acest sistem computerizat de stocare a datelor – identificarea la orice moment a posesorilor de arme de foc – trebuie stabilit până la 31 decembrie 2014 în temeiul Directivei 2008/51/CE.

¹² Cifre furnizate de Federația Asociațiilor de Vânatoare și pentru Conservarea Faunei Sălbătice a UE (FACE) care reunește asociațiile de vânatoare naționale ale statelor membre ale Uniunii Europene și ale altor țări ale Consiliului Europei.

¹³ Această posibilitate este permisă în teorie prin Directiva 91/477/CEE, articolul 11, care prevede pentru armurieri să obțină o aprobare în anumite cazuri pentru transferul armelor de foc către un alt stat membru, fără autorizație prealabilă. Cu toate acestea, ea este rar folosită în practică, pentru că necesită recunoașterea atât de către statul membru de origine, cât și de către statul membru destinat în cadrul de reglementare comparabil.

deplin în toate legislațiile, iar o mai mare precizie ar îmbunătăți fluxul și securitatea tranzacțiilor comerciale.

8.6. În concluzie, clasificarea actuală a armelor de foc în legislația UE nu face obiectul unor critici specifice din partea marilor grupuri de utilizatori vizate de directivă. Cu toate acestea, există o dorință clară în ceea ce privește anumite măsuri de simplificare în vederea îmbunătățirii funcționării pieței interne.

9. PROBLEMA CLASIFICĂRII ARMELOR DE FOC PENTRU UZ CIVIL LA NIVELUL UE AR PUTEA, CU TOATE ACESTEA, SĂ FIE REEXAMINATĂ ÎN FUNCȚIE DE TERMENELE ȘI ORIENTĂRILE FURNIZATE DE CĂTRE DIRECTIVA ÎN SINE

9.1. Cerința ca statele membre să stabilească și să mențină un sistem computerizat de stocare a datelor, până la 31 decembrie 2014, va satisface cu siguranță dorința de a îmbunătăți accesul la informații, exprimată în răspunsurile la chestionar. În acest context, va fi interesantă reexaminarea problemelor de trasabilitate la nivelul UE care ar putea decurge din clasificarea actuală aplicată de directivă.

9.2. În plus, dorința exprimată în răspunsurile statelor membre în ceea ce privește metodele comune de dezactivare a armelor de foc va fi pusă în aplicare în curând de către Comisie, care are obligația, în temeiul directivei, de a lua măsuri în acest sens¹⁴. Acest lucru ar trebui să aibă drept rezultat un nivel mai ridicat de siguranță pentru circulația acestui tip de produs.

9.3. Dorința statelor membre privind o mai bună trasabilitate ar putea fi abordată, de asemenea, printr-o trimitere explicită la Directiva 2008/51/CE: aceasta este trimiterea din cel de-al șaptelea considerent la Convenția din 1 iulie 1969 privind recunoașterea reciprocă a marcajelor de identificare a armelor de calibru mic, la care „ar trebui să se recurgă, pe cât mai mult posibil, ca la o referință pentru sistemul de marcaj în întreaga Comunitate”.

9.4. În această privință, ar putea avea loc discuții cu preaviz de scurtă durată între Uniunea Europeană și *Commission Internationale Permanente pour l'Epreuve des Armes à Feu Portatives* (CIP, Comisa internațională permanentă pentru testarea armelor de foc) cu scopul de a stabili standarde recunoscute pentru testarea armelor de foc în cadrul Uniunii Europene. Într-adevăr, un control suplimentar – și certificat – în ceea ce privește fabricarea și circulația armelor de foc în cadrul Uniunii Europene ar putea crea avantaje care privesc toate aspectele legate de siguranță.

9.5. Prin urmare, se poate concluziona că nu ar exista niciun avantaj clar al unei restrângeri obligatorii a clasificării la nivelul UE la doar două categorii de arme de foc. În orice caz, acest aspect nu ar trebui să fie tratat separat, întrucât ar exista riscul ca discuția să se concentreze exclusiv asupra chestiunii stabilirii tipurilor de documente care ar constitui o autorizare, iar aceasta ar conduce, probabil, la o situație foarte puțin diferită de diversitatea actuală din cadrul UE.

9.6. Analiza modalităților posibile și de dorit în care Directiva 2008/51/CE ar putea evolua ar trebui, prin urmare, să fie efectuată, în primul rând, în contextul raportului privind situația

¹⁴ Anexa I la directivă prevede că „Comisia adoptă, hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 13a alineatul (2) din directivă, orientări comune privind standardele și tehnicile de dezactivare, pentru a garanta că armele de foc dezactivate sunt nefuncționale în mod definitiv”.

care rezultă din punerea în aplicare a directivei care urmează să fie prezentată de către Comisie Parlamentului European și Consiliului până la data de 28 iulie 2015 – însoțită, după caz, de propuneri – și ar trebui să vizeze o formă de simplificare care să țină cont de toate nevoile și constrângerile specifice ale acestui tip de produs.

9.7. Concluziile acestui raport vor fi prezentate în octombrie 2012 în cadrul reuniunii grupului de contact instituit în temeiul directivei. Acestea vor fi, probabil, discutate, de asemenea, în cadrul unei conferințe privind traficul ilicit cu arme de foc pe care Comisia intenționează să o organizeze la sfârșitul lunii noiembrie 2012 cu părțile implicate în combaterea acestei forme de criminalitate, în scopul efectuării unui inventar al necesităților în acest domeniu și al elaborării unor orientări pentru inițiativele viitoare.